Пралетарыі ўсіх краін, яднайцеся!

Беларускі УНІВЕРСІТЭТ

ОРГАН ПАРТКОМА, РЭКТАРАТА, МЯСЦКОМА, КАМІТЭТА ЛКСМБ
І ПРАФКОМА БЕЛАРУСКАГА ДЗЯРЖАЎНАГА УНІВЕРСІТЭТА імя У. І. ЛЕНІНА

№ 21 (569) Субота, 30 мая 1964 г. Цана 1 кап. Год выдання XVII-ы

Ідзе абарона дыпломных

ІНТЭРВ'Ю СА СТАРШЫНЁЙ ДЭК

Карэспандэнт газеты «Беларускі ўніверсітэт» звярнуўся да старшыні дзяржаўнай экзаменацыйнай камісіі па аддзяленню рускай мовы і літаратуры філалагічнага факультэта члена-карэспандэнта Акадэміі навук БССР І. В. Гутарава з просьбай расказаць, як праходзіць абарона дыпломных работ студэнтамі аддзялення. Вось што расказаў Іван Васільевіч Гутараў:

Сёлета здаюць дзяржэкзамены і абараняюць дыпломныя работы студэнты дзённага, вячэрняга і завочнага навучання.

Выкладчыкі, метадысты і работнікі аддзелаў народнай адукацыі, якія скончылі тэарэтычны курс па завочнай сістэме, паспяхова абаранілі дыпломныя работы і рыхтуюцца да здачы дзяржэкзаменаў па гісторыі КПСС. Некаторыя з іх унеслі слушныя прапановы па далейшаму павышэнню якасці падрыхтоўкі спецыялістаў (Т. Смірноў, В. Сюльжын). Цяжэй сябе адчуваюць у лінгвістыцы тыя завочнікі, якія працуюць не па прафесіі (Я. Сушкевіч, Т. Саковіч).

Студэнты стацыянара абараняюць толькі дыпломныя работы, але не здаюць экзамены. Першымі выдатныя адзнакі атрымалі студэнты Л. Рахліна, Б. Нікановіч.

Некаторыя таварышы не ўлічылі, што пры вызначэнні ацэнкі дыпломнай работы бярэцца пад увагу не толькі якасць яе выканання, але і агульная ідэйна-тэарэтычная, навуковая і практычная падрыхтоўка студэнтаў. Некаторыя студэнты добра напісалі свае работы, але слаба іх абаранялі (Аленева, Трэгубовіч, Чарнова), а іншыя добра адказвалі на пытанні, але не ўсё добра выклалі ў сваім даследаванні.

Да 20-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў

У партыйным камітэце ўніверсітэта

Партыйны камітэт універсітэта распрацаваў план мерапрыемстваў па святкаванню 20-годдзя вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў.

Намечана правесці ўрачысты сход прафесарска-выкладчыцкага складу, студэнтаў і супрацоўнікаў універсітэта, прысвечаны слаўнай даце.

Бюро групы таварыства «Веды» даручана арганізаваць сустрэчы на факультэтах і ў акадэмічных групах з удзельнікамі баёў за вызваленне Беларусі і з удзельнікамі партызанскага руху ў Беларусі. Бюро групы таварыства «Веды» будзе праводзіць у гэтыя дні вялікую лекцыйную работу сярод насельніцтва і ў воінскіх часцях аб 20-й гадавіне вызвалення Беларусі.

Камітэту камсамола даручана арганізаваць турысцкія паходы па памятных месцах баёў і партызанскіх стаянак.

У чэрвені будзе ўстаноўлена мемарыяльная дошка з імёнамі супрацоўнікаў універсітэта, якія загінулі ў баях Вялікай Айчыннай вайны.

У гэтыя дні будуць праводзіцца канферэнцыі чытачоў, абмеркаванні кніг, кінафільмаў, тэатральных пастановак, сустрэчы з пісьменнікамі, мастакамі, якія асвятляюць падзеі і дасягненні рэспублікі за пасляваенныя гады; будуць арганізаваны фотаілюстраваныя вітрыны, выстаўкі літаратуры, прысвечаныя перыяду вайны і пасляваеннаму будаўніцтву; будуць наладжаны выступленні калектываў мастацкай самадзейнасці на падшэфных прадпрыемствах, перад працоўнымі горада і рэспублікі, а таксама ў воінскіх часцях.

Ажыццяўленне гэтых мерапрыемстваў партыйны камітэт даручыў юбілейнай камісіі, у склад якой увайшлі: В. Д. Лапцёнак (старшыня), А. В. Кірсанаў, У. В. Цакуноў, В. І. Сцяпанаў, В. С. Далгарукаў, І. А. Мазжухін, У. М. Сікорскі, В. І. Дубовік, І. С. Бучурын, А. А. Царук, Г. Я. Рылюк, М. Я. Рэзнікаў, В. П. Шапялевіч, В. І. Калечыц, Р. Г. Любіна, М. Н. Юзэфовіч, І. Ф. Кастроў.

ДА СЛАЎНАЙ ДАТЫ

У чацвер у 522-й аўдыторыі галоўнага корпуса адбылася студэнцкая навуковая канферэнцыя, прысвечаная 20-й гадавіне вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў. На канферэнцыі было прачытана некалькі дакладаў, падрыхтаваных студэнтамі гістарычнага факультэта. Сярод іх: «Уклад беларускага народа ў справу разгрому нямецка-фашысцкіх захопнікаў у гады Вялікай Айчыннай вайны» (дакладчык — пяцікурснік У. Засінец), «Удзел чэхаў і славакаў у партызанскім руху на тэрыторыі Беларусі» (пяцікурсніца Я. Асіпкова), «Іх імёнамі названы вуліцы горада Мінска» (калектыўная праца навуковага гуртка студэнтаў 2-га курса). На канферэнцыі былі заслуханы паведамленні А. Сільвановіч, У. Шунякова, І. Мішур пра герояў вайны Мікалая Кедышку, Барыса Акрэсціна і Ціхана Бумажкова, імёнамі якіх названы вуліцы Мінска.

(Наш кар).

ТРЭБА ВУЧЫЦЦА ПІСЬМЕННА ПІСАЦЬ!

У мінулым нумары газеты «Беларускі ўніверсітэт» было надрукавана пісьмо ў рэдакцыю майго аднакурсніка Аляксандра Несцяровіча. Ад імя нашага курса я адкажу яму на пытанне, чаму неабходна правядзенне дыктантаў.

А. Несцяровіч зусім слушна заўважыў, што ўніверсітэт не ставіць мэтай навучанне студэнтаў граматыцы. Тым не менш, мы лічым правядзенне дыктантаў неабходным. Па-першае, таму, што не ўсе студэнты змаглі авалодаць граматыкай рускай мовы ў школе і цяпер ім неабходна ліквідаваць прагалы. Па-другое, для таго, каб студэнты не забывалі правілы граматыкі і маглі час ад часу правяраць свае веды.

Зусім ясна, што «пісьменна пісаць журналісты павінны». Гэта словы Несцяровіча, а сам ён прынёс у рэдакцыю рукапіс з амаль дзесяткам памылак, у якім выступае супраць дыктантаў.

Несцяровіч не мае рацыі, сцвярджаючы, што дыктанты з'яўляюцца адзіным сродкам замацавання матэрыялу, пройдзенага па курсу сучаснай рускай мовы. Пасля кожнага семестра мы здаём залік па гэтаму прадмету. Значыцца, для праверкі і замацавання атрыманых ведаў у нас ёсць вялікая магчымасць.

Наш аднакурснік гаворыць пра тое, што на аддзяленні павінны «вучыць, як пісаць, што пісаць». І нас гэтаму вучаць. А атрыманыя веды кожны з нас можа выкарыстаць у сваіх выступленнях у друку. Таму няма неабходнасці ў правядзенні сачыненняў.

У канцы мне хочацца сказаць Несцяровічу яго ж словамі: «Зрабіў пяць памылак — атрымлівай «двойку». Значыцца, ты пісаць не умееш. Значыцца, вучыся пісаць пісьменна». Вось дзеля чаго нам патрэбны дыктанты.

Ала ДЗЕРАШ,
студэнтка 1 курса вяч. аддз. журналістыкі.

ФОРУМ МАЛАДЫХ ЧЫТАЧОЎ

З 28 чэрвеня па 29 кастрычніка 1964 года ў нашай краіне будзе праходзіць усесаюзная маладзёжная канферэнцыя чытачоў на тэму «Малады герой савецкай літаратуры».

Мэта канферэнцыі — папулярызацыя лепшых твораў, у якіх створаны вобразы маладых будаўнікоў камунізма, прыцягненне новых пісьменніцкіх сіл да стварэння яркіх кніг аб герою нашага часу.

Намечана многа тэматычных вечароў і дыспутаў, сустрэч юнакоў і дзяўчат з літаратарамі і работнікамі выдавецтваў. У дні канферэнцыі будзе шырока адзначана 60-годдзе з дня нараджэння выдатнага савецкага пісьменніка Мікалая Астроўскага, які ўвасобіў у вобразе Паўла Карчагіна ідэалы савецкай моладзі.

Найбольш актыўныя камсамольскія і бібліятэчныя работнікі, пісьменнікі — прапагандысты кнігі — будуць прадстаўлены да ўзнагароджання памятным значком з малюнкам М. Астроўскага, Ганаровымі граматамі ЦК ВЛКСМ.

Дэбют Наташы Глухавай

У нядзелю ў Мінскім парку Перамогі праводзіўся масавы лёгкаатлетычны крос на прызы рэспубліканскай маладзёжнай газеты «Чырвоная змена». Сярод пераможцаў кросу — выпускніца нашага ўніверсітэта Наташа Глухава. Яна ўпершыню выступала на кросавай дыстанцыі, але дэбют яе быў удалы. Наташа заваявала званне чэмпіёнкі горада сярод юніёрак на дыстанцыі 1000 метраў.

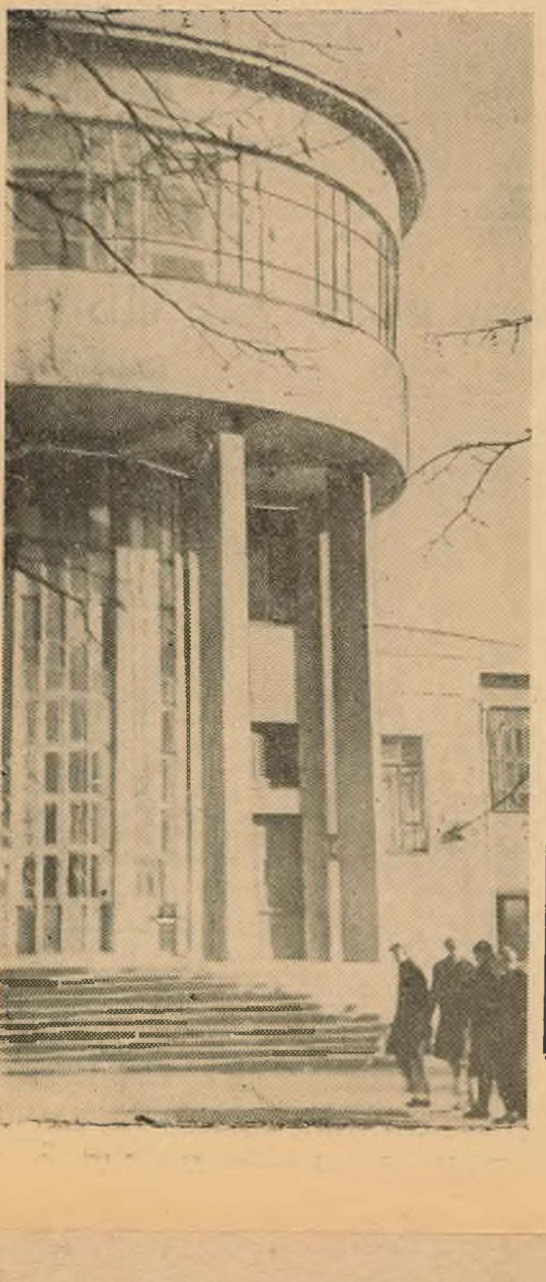

«Беларускай ленінкай» называюць часта Дзяржаўную бібліятэку БССР імя У. І. Леніна. У дні сесій яна ператвараецца ў своеасаблівы філіял вышэйшых навучальных устаноў горада. І гэта зразумела: цяжка знайсці больш зручнае месца для падрыхтоўкі да экзаменаў, чым бібліятэка.

Вяртаючыся да надрукаванага

Рэдактару газеты „Беларускі ўніверсітэт“

11 красавіка 1964 г. у газеце «Беларускі ўніверсітэт» напісана заметка «Дрэнная традыцыя». У ёй лабаранты кабінета гісторыі КПСС абвінавачваюцца ў тым, што яны пішуць непісьменныя аб'явы і вывешваюць на дзвярах кабінета.

Даводжу да Вашага ведама, што аб'яву, пра якую гаворыцца ў заметцы, лабаранты кабінета не пісалі, а пісаў яе студэнт 3-га курса гістфака Смаль Д.

Заг. кабінета гісторыі КПСС ГАРБАЛЕНЯ.

„САКРЭТ“ ПОСПЕХУ

Праўда, гэта ўжо не сакрэт. Пра нашу газету пісалі і гаварылі нямала. Таму мне застаецца дадаць зусім нямнога. Канешне ж, мы рады, што газета, першы поспех якой пачынаецца з часоў рэдактарства «класіка біяжурналістыкі» Мікалая Геся, не ўступіла першынства і на гэты раз.

Чым гэта растлумачваецца? Па-першае, традыцыямі, па-другое, пераемнасцю, па-трэцяе, любоўю да газеты. Галоўнае — наша газета ніколі не рабілася для птушкі ў справаздачы, кожны яе нумар мы чакалі, як стыпендыю. Газета патрэбна на факультэце, яе чытаюць такія паважаныя людзі, як прафесары і дацэнты, ёй пішуць словы ўдзячнасці выпускнікі.

Штогод мяняецца склад рэдкалегіі, але кожны год застаюцца ў ёй 2—3 «старых» газетчыкі — праваднікі традыцый. У гэтым годзе такім правадніком была Тамара Міхеева. Прыемна, што ў рэдакцыю прыйшлі новыя «сябры мае, газетчыкі», энтузіясты сваёй справы.

Толькі ў гэтым годзе ўвайшоў у наш калектыў Вася Цвігун, але яго ў нас лічаць ужо спрактыкаваным мастаком-афармляльнікам. Васю, таксама як і Валодзю Газезу, зразумела, не толькі грамадскі абавязак прымушае працаваць над афармленнем святочнага нумару да трох гадзін ночы. І не важна, што машыністка Света Фядосава яшчэ не робіць 3000 удараў у хвіліну, затое на выпуск нумару яе ўжо не трэба запрашаць — сама прыходзіць.

На факультэце рэдкалегію называюць самым дружным калектывам. Увогуле, гэта справядліва, хоць і ў нас ёсць так званыя «мёртвыя душы». У рэдакцыі любяць пагаварыць не толькі пра «справы газетныя», але і пачытаць вершы, паспрачацца аб прайшоўшым канцэрце або аб шансах мінскага «Дынама». У такой абстаноўцы асабліва добра знаёмішся з людзьмі.

Часценька злаваліся мы на фатографа Ваню Мінько, але бачылі б вы, з якой любоўю рабіў ён фатаграфіі ў ленінскі нумар газеты.

Міша Кукарэка выкрыў свой газетны талент на «сур'ёзных» заметках, але пасля гумарэскі «Ахвота горш няволі» мы рашылі даручаць Мішы нават самыя «несур'ёзныя» заданні.

Шмат дапамагае нам вучоба ў вялікіх газет. У будучым годзе нашым добрым памочнікам стане часопіс «Рабоче-крестьянский корреспондент».

Н. БАТУРЫЦКАЯ,
рэдактар газеты «За мичуринскую биологию».

2-ю старонку сённяшняга нумару падрыхтавала да друку рэдакцыйная калегія насценгазеты „За мичуринскую биологию“

Ведаць, думаць, ствараць

Выхаванне студэнтаў і павышэнне якасці падрыхтоўкі спецыялістаў у вну — гэта складаны, шматбаковы працэс, які абумоўліваецца многімі фактарамі: якасцю выкладання, ідэйным і навуковым узроўнем лекцый, арганізацыяй працы і побыту студэнтаў, іх удзелам у грамадскай рабоце і г. д.

Адным з найбольш важных бакоў гэтага працэсу з'яўляецца выхаванне ў студэнтаў умення творча думаць, быць настойлівымі ў пошуках новага, перадавога, фарміраванне людзей ініцыятыўных, людзей, якія імкнуцца да самастойнай пастаноўкі важных пытанняў і ўмення вырашаць іх.

Шляхоў для дасягнення гэтай мэты шмат. Адзін з іх — добрая арганізацыя вучэбнага працэсу. Вядома, што вялікую частку часу, які студэнт праводзіць у сценах вну, ён знаходзіцца пад уплывам выкладчыка. Апошні мае магчымасць праяўляць вялікае выхаваўчае ўздзеянне на студэнта ў працэсе чытання лекцый, правядзення лабараторных заняткаў, у час практыкі.

Аднак справа не толькі ў колькасным баку выкладзенага фактычнага матэрыялу і ступені яго дэталізацыі, але і ў тым, як гэты матэрыял выкладаецца. Важна, каб у працэсе чытання курса ў студэнта ўзбуджаўся гонар за поспехі нашай краіны, зацікаўленасць у камуністычным будаўніцтве, жаданне аддаць сваю працу гэтай высакароднай справе.

Другі не менш важны і цалкам апраўдаўшы сябе сродак — добрая арганізацыя работы студэнцкага навуковага таварыства і навуковых гурткоў. У навуковым гуртку, калі яго работа пастаўлена належным чынам, студэнт вучыцца творча асэнсоўваць прачытанае, авалодвае прыёмамі і метадамі самастойнага даследавання. Работа ў гуртках дапамагае выяўляць сярод студэнтаў найбольш здольных, узнімае ў студэнтаў цікавасць да будучай працы, выхоўвае любоў да сваёй прафесіі. Многія юнакі і дзяўчаты ў навуковых гуртках пачыналі свой складаны шлях у навуку.

Прыцягваючы студэнта да навуковай працы, важна захапіць яго тэмай, запаліць у ім іскру цікавасці, а потым прасачыць, каб гэтая іскра разгарэлася ў полымя навуковай творчасці.

У гэтых адносінах у навуковых работнікаў біялагічнага факультэта ёсць некаторы вопыт. Маючы высокакваліфікаваныя сілы (12 прафесараў і 25 дацэнтаў), кафедры паспяхова вядуць даследаванні па многіх важнейшых праблемах. Творчая навуковая дзейнасць выкладчыцкага складу і 47 аспірантаў факультэта служыць прыкладам для студэнтаў і ўзбуджае ў іх цікавасць да навукі. Таму не выпадкова, што на кафедрах рэгулярна працуе ў навуковых гуртках больш за 200 студэнтаў стацыянара.

Важна заўважыць, што на працягу некалькіх гадоў пасяджэнні гурткоў штотыднёва праходзяць у строга вызначаны дзень і час у прысутнасці ўсяго выкладчыцкага складу і аспірантаў кафедраў. На пасяджэннях абмяркоўваюцца вынікі даследаванняў вучоных, аспірантаў, студэнтаў.

У значнай ступені поспех і актыўнасць студэнтаў у рабоце гуртка вызначаюцца тым, наколькі ўмела падабрана тэма будучага даследавання. Нашы вучоныя, як правіла, тэматыку студэнцкіх работ звязваюць з агульнай навуковай праблемай кафедры, сочаць, каб тэма была актуальная, распрацоўвала новае пытанне і мела навуковае і прыкладное значэнне.

Многія з нашых нядаўніх выпускнікоў, якія сталі ўжо кандыдатамі навук, працягваюць распрацоўку тых тэм, якія яны абралі на 2-м і 3-м курсах. Так, кандыдат біялагічных навук У. П. Ляхновіч, цяпер загадчык лабараторыі гідрабіялогіі Беларускага навукова-даследчага інстытута рыбнай гаспадаркі, яшчэ на другім курсе пачаў работу па вывучэнню прадукцыйнасці рыбаводных сажалак. Гэтай жа тэме была прысвечана яго дысертацыя. Цяпер у сааўтарстве з прафесарам Г. Г. Вінбергам ён здаў у друк буйную манаграфію «Мінеральныя ўгнаенні рыбаводных сажалак». Былыя выпускнікі біяфака, цяпер старшыя супрацоўнікі АН БССР, кандыдаты біялагічных навук В. І. Гапоненка, М. С. Долбік, дацэнты і асістэнты кафедраў біяфака Л. В. Кахновіч, А. В. Лешына, Ю. С. Патаенка, Я. І. Тарасевіч і многія іншыя, па сутнасці, вядуць даследаванні ў тым напрамку, які атрымалі яшчэ ў студэнцкія гады. На трэцім курсе В. С. Анохіна зацікавілася вывучэннем прычын перараджэння безалкалоідных лубінаў у алкалоідныя. Гэтую работу тав. Анохіна працягвала аспіранткай і пад кіраўніцтвам прафесара М. В. Турбіна паспяхова справілася з пастаўленай задачай, у тэрмін прадставіла да абароны кандыдацкую дысертацыю.

Дарэчы будзе заўважыць, што за пасляваенныя гады з 700 выпускнікоў стацыянара 65 чалавек абаранілі кандыдацкія дысертацыі. Больш палавіны выпускнікоў факультэта працуе ў навуковых установах, на доследных станцыях, у лабараторыях, інстытутах АН БССР.

Выпускнікі, якія пажадалі працаваць у сярэдніх школах, таксама прывілі сабе цікавасць да даследаванняў, а такая якасць зусім неабходная для педагога.

Дацэнт П. Р. ПЯТРОВІЧ,
дэкан біялагічнага факультэта.

Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

За мичуринскую биологию

Орган партийной, комсомольской и профсоюзной организаций
биологического факультета

Дэкан біялагічнага факультэта П. Р. Пятровіч за работай.
Фота студэнта І. МІНЬКО.

Дзякуй Вам, Святлана Аркадзьеўна!

Экзамен здадзены! Мы, узбудараажаныя, выйшлі з аўдыторыі, і дзень здаўся нам цудоўным. Яшчэ б! Здадзен адзін з самых цяжкіх экзаменаў — нямецкая мова. І як! 3 — «выдатна», 5— «добра» і 1 — «здавальняюча».

Нялёгка прыйшлося нам у другім семестры на занятках па нямецкай мове. Уведзена новая сістэма навучання. Мы нават разгубіліся: з чаго пачаць? Здавалася немагчымым вывучыць столькі незнаёмых слоў, выразаў, навучыцца чытаць нямецкі раман. Але на дапамогу прыйшла наша выкладчыца Святлана Аркадзьеўна Стэбуля. Яна змагла пераканаць, што ўсё залежыць ад нас саміх, назначыла дадатковыя заняткі, не лічылася з часам, рабіла ўсё для таго, каб мы авалодалі граматыкай. Не заўсёды мы цанілі тую ўвагу, што ўдзяляла нам Святлана Аркадзьеўна. І толькі перад экзаменам зразумелі, колькі часу згублена за год. Трэба было наверстаць яго ў час падрыхтоўкі да экзамену.

Першы дзень падрыхтоўкі — і мы ў паніцы: вельмі вялікі аб'ём матэрыялу! І вось кансультацыя. Чатыры гадзіны займалася Святлана Аркадзьеўна з намі. Яна уразіла нас сваёй энергічнасцю. Той вечар даў нам больш, чым дзень нашай самастойнай працы. На другі дзень здзіўляючая кансультацыя паўтарылася. На гэты раз яна цягнулася пяць гадзін. І зноў ніводнага намёку на стомленасць, на недахоп часу, хоць у Святланы Аркадзьеўны яшчэ адна вучэбная група, сям'я.

Вялікае студэнцкае дзякуй Вам, Святлана Аркадзьеўна, за веды, якія вы далі нам, за тое, што паказалі нам прыклад моцнай волі, настойлівасці, за тое, што адкрылі ў нас чалавечыя якасці.

Студэнты 2 курса:
Н. АРТЫМОЎСКАЯ,
Е. ЛІН,
Л. ПЕПЗІНА,
Л. ГАРДОВІЧ і інш.

ГІДРАБІЁЛАГІ—У ПЛАВАННЕ

На кафедры заалогіі бесхрыбетных пад кіраўніцтвам прафесара Г. Г. Вінберга распрацаваны арыгінальныя метады вывучэння прыродных вадаёмаў. З мэтаю праверкі гэтых метадаў і распрацоўкі рацыянальнай сістэмы вядзення рыбнай гаспадаркі на азёры Браслаўскай групы накіравалася комплексная навуковая экспедыцыя. У яе складзе — прафесар Г. Г. Вінберг (кіраўнік), кандыдат навук П. С. Пеўядомская, аспіранты Э. Шушкіна, Г. Печань, студэнты Ю. Брэгман, У. Косцін, У. Гашко і іншыя.

Пра нашых таварышаў

ЛЕНІНСКІ СТЫПЕНДЫЯТ

Калі я думаю пра Воўку Чарнагузава, я ўспамінаю поўныя хваляванняў і трывог дні уступных экзаменаў. Мы, былыя армейцы, нясмелыя ў непрывычнай абстаноўцы, ускудлачаныя і недаверлівыя да крайнасці, гатовыя на кожны жарт у наш адрас адказаць дзёрзкасцю, насіліся па паверхах, не ведаючы куды сябе дзець. Усе, акрамя Воўкі. Ён у гэтых адносінах выгадна адрозніваўся ад нас. Спакойны і ўпэўнены, заўсёды акуратны і падцягнуты, ён быў варты пераймання.

Па недарэчнай выпадковасці, мы першы час мелі нейкую непрыязнь адзін да аднаго і пазбягалі знаёмства. Але прывітае армейскай службай, праверанае не раз пачуццё дружбы і таварыскасці перамагло. Мы пазнаёміліся. Потым паджартоўванні ў адрас «пяхоты» і «марака, які не бачыў мора», зблізілі нас і здружылі. Нас было трое: Воўка, Вовачка Кукраш і я. Душой гэтага трыо быў Воўка. Дзякуючы яго кампанейскаму характару мацнела наша дружба.

Потым было звычайна: лекцыі, калёквіўмы, практыкумы. Першая сесія... Воўка здаў яе на «выдатна». Мы радаваліся разам з ім, хоць і раней не сумняваліся ў тым, што так і будзе.

Пастулова працы станавілася ўсё больш і больш. Цяжэй стала збірацца ўтраіх, каб пабалакаць за круглым сталом пра жыццёвыя справы і наспяваць любімыя песні.

Хлопцы нашага курса вельмі паважаюць Чарнагузава за яго ўвагу да таварышаў, за гатоўнасць дапамагчы, за яго эрудыцыю.

Калі на другім курсе Валодзю абралі намеснікам сакратара камітэта камсамола, ён цалкам аддаўся камсамольскім справам. І нам, яго сябрам, было вельмі прыемна чуць добрыя водгукі пра яго работу. Тры сесіі Валодзя здаў толькі на «выдатна». І вось радасная навіна: Воўка Чарнагузаў — ленінскі стыпендыят. Як не ганарыцца такім сябрам, як не старацца ісці з ім у нагу?! Я не баюся перахваліць Воўку. Не, ён не будзе спачываць на лаўрах. Няма сумнення, што самую цяжкую для нас вясновую сесію гэтага года ён здасць таксама на «выдатна».

Нямала добрых слоў можна сказаць пра гэтага простага хлопца. А яшчэ лепш гавораць яго справы, вучоба і яе вынікі.

М. КУКАРЭКА,
студэнт 2 курса біяфака.

Сябры нашы, мужчыны!

У вядомай песні ёсць такія словы «Парни, парни, в этом наша сила...» На нашым жа курсе гэтая сіла вельмі малая. Не такая, як на чацвёртым курсе. Пэўна, ад суадносін колькасці дзяўчат і хлопцаў залежыць спецыфіка курса, так сказаць, яго духоўная атмасфера. Там, дзе хлопцаў больш, адчуваецца іх кіруючая мужчынская сіла.

Ну, а нам, пяцікурсніцам, прыходзіцца браць «уладу» ў свае жаночыя рукі. Хто сутыкаўся з жаночай логікай, той можа пацвердзіць, якая яна правільная і разумная. І ўсё ж вельмі прыемна, калі ў штодзённым жыцці курса прымаюць удзел і прадстаўнікі з мужчынскай логікай.

Дарэчы, не думайце пра нашых хлопцаў дрэнна. Многія з іх вельмі актыўна ўдзельнічаюць у жыцці курса. Гэта Грачоў, Стасевіч, Кароль, Ніжко, Стэфановіч, Смальянінаў, Стыдэль. Ёсць, праўда, такія, хто не разумее сэнсу слова «мы». Такім прыхільнікам слова «я» быў і пакуль што застаецца Васіль Валністы. Малавата душы ўкладвалі ў грамадскую работу Вейнер, Паўлюцін, Кандрацюк, Паляжаеў.

Ёсць на нашым курсе і сапраўдныя воіны. Яны прыйшлі ва ўніверсітэт з радоў Савецкай Арміі. Служба ў арміі дала ім тую сілу, якая яшчэ больш упэўнівае ва ўласнай чалавечай годнасці. Напрыклад, Саша Ніжко заўсёды ахвотна дзеліцца сваімі ўспамінамі пра той час, калі ён служыў у радах Савецкай Арміі. Ён заўсёды з удзячнасцю ўспамінае сваіх камандзіраў.

У наш час быць у радах Савецкай Арміі — ганаровы абавязак. Пасля заканчэння ўніверсітэта некаторыя нашы хлопцы яшчэ будуць выконваць гэты свяшчэнны абавязак перад Радзімай. І мы верым, што маладыя вучоныя і настаўнікі выканаюць яго з гонарам.

Ад імя пяцікурсніц
Э ЧУХНОВА.

І СЛОВАМ ВЫХОЎВАЦЬ

Важную ролю ў выхаванні маладога спецыяліста, у фарміраванні яго светапогляду адыгрываюць лекцыі, практычныя і лабараторныя заняткі — непасрэдныя зносіны студэнтаў з выкладчыкамі. Лектар — прыклад для студэнта. Студэнт пераймае ў яго манеру трымацца перад аўдыторыяй, манеру гаварыць, і, зразумела, асобныя выразы — правільныя і няправільныя.

Не сакрэт, што мова студэнтаў, асабліва першакурснікаў, засмечана дыялектызмамі, вульгарызмамі і г. д. Вось дзе спатрэбілася б правільная, пісьменная мова лектара! Большая ж частка з нас, студэнтаў біяфака, пасля заканчэння ўніверсітэта будзе працаваць у школе выкладчыкамі. Настаўнік перш за ўсё павінен умець гаварыць правільна. Аднак не ўсе нашы выкладчыкі звяртаюць увагу на мову студэнтаў і нават на сваю ўласную. Што могуць даць студэнтам, напрыклад, такія выразы, як «использовывать время», «константировать факты» і г. д., якія мы чуем на лекцыях па гісторыі КПСС, хіміі і іншых. Справа даходзіць да смешнага: «Пры спальванні арганічных рэчываў нас з вамі заўсёды выдзяляюцца вуглякіслы газ і вада».

А многія ж нашы выкладчыкі (і ім мы вельмі ўдзячныя) не толькі правільна гавораць самі, але і сочаць за мовай студэнтаў, выпраўляюць іх памылкі. Так заўсёды бывае на практычных занятках па заалогіі бесхрыбетных, анатоміі раслін, хіміі. Калі б гэтыя заняткі былі часцей і калі б сачылі за сваёй мовай іншыя выкладчыкі, пэўна, адвучыўся б студэнт Пеця Карнавух за кожным словам казаць «значыць», як, пэўна, забыліся б многія студэнты на сваю прывычку запаўняць моўныя прагалы «мыканнем» і «эканнем», не выступалі б на сходах і дыспутах адны і тыя ж людзі, не баяліся б дакладчыкі адарваць вока ад «шпаргалак».

Э. ВІЛКС.

В. а. рэдактара В. І. ДУБОВІК.

Адрас рэдакцыі:
Мінск, Універсітэцкі гарадок,
галоўны корпус, 212. Тэл. 2-07-19.

Друкарня Белсаўпрофа.
УАТ 07727. Тыр. 2000. Зак. 2147.